

ДОСЛІДЖЕННЯ ВИЗНАЧЕННЯ «ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ»

Сучко Н.О., *викладач*
Конотопський інститут СумДУ

За останній час, в умовах економічних і фінансових криз, які змінюють одна одну, нагальним питанням існування кожного підприємства є пошук нових можливостей. Сучасне підприємство неможливо уявити без постійного оновлення. Актуальним стає питання інноваційної діяльності, її наукового обґрунтування і узагальнення.

Необхідність організації інноваційної діяльності обумовлена потребами підвищення техніко-технологічного рівня виробництва; збільшенням затрат і погіршенням економічних показників підприємств; швидким моральним старінням техніки і технології; визначаючою роллю науки і підвищення ефективності розробки і впровадження нової техніки; важливістю і економічною доцільністю посилення інтенсивних факторів розвитку виробництва, на основі використання досягнень науково-технічного прогресу у всіх сферах економічної діяльності; потребами істотного скорочення строків створення і освоєння нової техніки; важливістю розвитку масової творчості винахідників і раціоналізаторів та використання їх пропозицій.

Дослідженням практичних і теоретичних проблем здійснення інноваційної діяльності займалися багато вітчизняних фахівців-теоретиків (Т.У.Буніч, П.Н.Завлін, А.С.Кулагін, Л.И.Леонтьев, А.Ю.Юданов та ін.). Закордонні дослідники В.Беренс, Р.Друккер, Д.Кларк, Р.Портер, Й.Шумпетер й ін. розвили сучасну теорію економічних відносин, які відображають інноваційний характер підприємництва у виробничій сфері. Однак велика частина робіт цих учених носить переважно загальнотеоретичний характер чи присвячена рішенню окремих аспектів проблем.

У Законі України «Про інвестиційну діяльність» інноваційна діяльність визначається як «одна з форм інвестиційної діяльності», що здійснюється з метою впровадження досягнень науково-

технічного прогресу у виробництво і соціальну сферу. Ця діяльність охоплює випуск і поширення принципово нових видів техніки і технології; прогресивні міжгалузеві структурні зрушення; реалізацію довгострокових науково-технічних програм з великими строками окупності витрат; фінансування фундаментальних досліджень для здійснення якісних змін у стані продуктивних сил; розробку і впровадження нової ресурсозберігаючої технології, призначеної для поліпшення соціального й екологічного становища.

Закон України «Про інноваційну діяльність» трактує інноваційну діяльність — як процес, спрямований на реалізацію результатів закінчених наукових досліджень і розробок або інших науково-технічних досягнень у новий або вдосконалений продукт, що реалізується на ринку, у новий або вдосконалений технологічний процес, що використовується у практичній діяльності, а також у пов'язані з цим додаткові наукові дослідження і розробки. При цьому слід враховувати, що інноваційна діяльність означає весь, без виключень, інноваційний процес, починаючи з появи науково-технічної ідеї і завершуючи розповсюдженням (дифузією) продукту.

На практиці виділяють три основних види інноваційної діяльності: інноваційна діяльність в сфері техніко-технологічного забезпечення виробництва; інноваційна діяльність в сфері збільшення виробництва, підвищення якості і здешевлення продукції; інноваційна діяльність в сфері соціальної політики.

Можна виділити три способи організації інноваційної діяльності: на основі внутрішньої організації; на основі зовнішньої організації при допомозі контрактів на основі зовнішньої організації за допомогою венчурів.

Найчастіше використовується другий спосіб організації інноваційної діяльності. Відносна рідкість використання першого способу пояснюється недостатнім потенціалом фірмової науки.